מאי גובה את הכל מנה ומאתים הוא דאית ליה ואלא [ו]מדתני רב חייא בר אמי [ז]אשתו ארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו [ח]מתה אינו יורשה [ט]מת הוא גובה כתובתה דלמא דכתב לה וכי תימא (י) דכתב לה מאי למימרא מתה אינו יורשה איצטריכא ליה אלא אביי מגופה דמתני' קא הדר ביה דאי ס"ד במקום שאין כותבין כתובה עסקינן דגט היינו כתובתה אטו גט מנה מאתים כתיב ביה וכי תימא כיון דתקינו רבנן למגבא לה כמאן דכתיב ביה דמי לטעון ולימא פרעתי וכי תימא דאמרינן ליה אי פרעתה איבעי לך למיקרעיה אמר לן לא שבקתן אמרה בעינא לאנסובי ביה וכי תימא אמרינן ליה איבעי לך למיקרעיה ומכתב אגביה גימא דגן דקרענוהו לא משום דגימא פסולה הוא אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא אחריתי אטו כל דמגבי בבי דינא מגבי:

מתני' [יא]מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים דייתיקי מתנה ושוברין הרי זה לא יחזיר שאני אומר כתובין היו ונמלך עליהן שלא לתנן: **גמ'** טעמא דנמלך הא אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה ורמינהו [יב]המביא גט ואבד הימנו מצאו לאלתר כשר אם לאו פסול אמר רבה לא קשיא [יג]כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין השיירות מצויות ואפי' במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא תימא הכי [יד]דההוא גימא דאשתכח בי דינא דרב הונא דהוה כתוב ביה בשוירי מתא דעל רכים נהרא אמר רב הונא

חיישינן

אטו גט מנה ומאתים כתיב ביה. תימה היכי מוכח דלפילו במקום שכותבין כתובה דגבינן אפי' כי לא נקיטא כתובה דלמא הכא במקום שאין כותבין וגבינן בשטר גט וכותבין בגט שטרא דנן כו' דלכפר (רבינו) [רכ] בפ' הכותב (כתובות דף פט:)

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מאי גובה את הכל מנה ומאתים הוא דאית ליה ואלא [ו]מדתני רב חייא בר אמי [ז]אשתו ארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו [ח]מתה אינו יורשה [ט]מת הוא גובה כתובתה דלמא דכתב לה וכי תימא (י) דכתב לה מאי למימרא מתה אינו יורשה איצטריכא ליה אלא אביי מגופה דמתני' קא הדר ביה דאי ס"ד במקום שאין כותבין כתובה עסקינן דגט היינו כתובתה אטו גט מנה מאתים כתיב ביה וכי תימא כיון דתקינו רבנן למגבא לה כמאן דכתיב ביה דמי לטעון ולימא פרעתי וכי תימא דאמרינן ליה אי פרעתה איבעי לך למיקרעיה אמר לן לא שבקתן אמרה בעינא לאנסובי ביה וכי תימא אמרינן ליה איבעי לך למיקרעיה ומכתב אגביה גימא דגן דקרענוהו לא משום דגימא פסולה הוא אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא אחריתי אטו כל דמגבי בבי דינא מגבי:

מתני' [יא]מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים דייתיקי מתנה ושוברין הרי זה לא יחזיר שאני אומר כתובין היו ונמלך עליהן שלא לתנן: **גמ'** טעמא דנמלך הא אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה ורמינהו [יב]המביא גט ואבד הימנו מצאו לאלתר כשר אם לאו פסול אמר רבה לא קשיא [יג]כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין השיירות מצויות ואפי' במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא תימא הכי [יד]דההוא גימא דאשתכח בי דינא דרב הונא דהוה כתוב ביה בשוירי מתא דעל רכים נהרא אמר רב הונא

חיישינן

מאי גובה את הכל מנה ומאתים הוא דאית ליה ואלא [ו]מדתני רב חייא בר אמי [ז]אשתו ארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו [ח]מתה אינו יורשה [ט]מת הוא גובה כתובתה דלמא דכתב לה וכי תימא (י) דכתב לה מאי למימרא מתה אינו יורשה איצטריכא ליה אלא אביי מגופה דמתני' קא הדר ביה דאי ס"ד במקום שאין כותבין כתובה עסקינן דגט היינו כתובתה אטו גט מנה מאתים כתיב ביה וכי תימא כיון דתקינו רבנן למגבא לה כמאן דכתיב ביה דמי לטעון ולימא פרעתי וכי תימא דאמרינן ליה אי פרעתה איבעי לך למיקרעיה אמר לן לא שבקתן אמרה בעינא לאנסובי ביה וכי תימא אמרינן ליה איבעי לך למיקרעיה ומכתב אגביה גימא דגן דקרענוהו לא משום דגימא פסולה הוא אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא אחריתי אטו כל דמגבי בבי דינא מגבי:

מתני' [יא]מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים דייתיקי מתנה ושוברין הרי זה לא יחזיר שאני אומר כתובין היו ונמלך עליהן שלא לתנן: **גמ'** טעמא דנמלך הא אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה ורמינהו [יב]המביא גט ואבד הימנו מצאו לאלתר כשר אם לאו פסול אמר רבה לא קשיא [יג]כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום שאין השיירות מצויות ואפי' במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא תימא הכי [יד]דההוא גימא דאשתכח בי דינא דרב הונא דהוה כתוב ביה בשוירי מתא דעל רכים נהרא אמר רב הונא

חיישינן

לאלתר דוקא פסיטא אבל במתני' מני למימר לאלתר דוקא לאם אמר תנו נותנין אינו מפורש במתני' והיא גופה מצא לאשמועינן דלא יחזיר דחיישינן לשמא נמלך אבל רבה דייק מדקתני ונמלך ולא קתני כתובין היו ולא נתן לו ר"ח מצא לאשמועינן אם אמר תנו נותנין והיינו לפי' לזמן מרובה ולאלתר פסיטא ור"ת הלא לפילו לי הוי לאלתר הוי מידום דלא חיישינן לשמא כתב בניסן ולא נתן עד תשרי לפילו הכי שפיר טרפה ועוד י"ל דלרבי זירא דייק לפי' לזמן מרובה מדקתני בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה מצמע שמודה שממנה נפל וכבר גירשה בו ומי לאלתר דוקא ר"ח ס"ל שרלוינו הגט בידה לפי כח אנו יודעין שהוא לאלתר ואחרי שרלוינו הגט בידה הרי כבר מגורשת פסיטא דיחזיר ומפי קא משמע לן והלא לפילו לי גיטה הוא זה ניחן לה לרלייה ואין הבעל מודה שמי אמרה לי יחזיר לה ולפי מיירי שלא רלוינו הגט בידה וקמשמע לן לאשמועינן שמא מבעל נפל ועדיין לא גירשה מתגרש עתה בהחזרת הגט ולפ"ז חיישינן שמא מאחר נפל ר"ח הוי לפי' לזמן מרובה כיון דלא ידעינן ממי נפל מן הבעל או מן האשה ורבה דייק דמתני' ממי לפי' לזמן מרובה דומיא דשטרי חליצה ומיאונין דיחזיר לפי' לזמן מרובה דלאלתר היינו שרלוינו בידה פסיטא כיון דחלצה נחזיר לה לרלוי לפילו לפילו הוי שלא מיירי שלא רלוינו בידה ופף לן ידעינן שחלצה והיינו לזמן מרובה ודומיא דחליצה מצמע שמודה שממנה נפל ומכר גירשה בו ומי לאלתר דוקא ר"ח ס"ל שרלוינו הגט בידה לפי כח אנו יודעין שהוא לאלתר כשר ואם לאו פסול ופריך רבא הכי מתני' אפי' במקום שהשיירות מצויות והוא שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת. כלומר דלא הוחזק באותה העיר אדם אחר ששמו כשם זה שגט זה כתוב כשמו הלכך אם הבעל מודה ואמר תנהו לאשה נותנין זה הגט לזו האשה ואפי' לזמן [מרובה]. ואוקים להא דתנן המביא גט מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון

אלא אמר תנו נותנין. ופ"ת מנלן דנותנין והא דקתני נמלך ס"ק ונמלך שלא ליתן ומתמה כן לא תסא לשמוך ונמלך ועכשיו רוצה לחזור ולגרשה דסבר שזהו הגט שאבד ממנו ואמר תנו ואפילו הכי אין נותנין דשמא אין זה גיטו אלא נפל מאחר שמא כשמו אבל לא נמלך לכתחילה מלגרשה וגרשה מחזירין לה הגט לרמיה אפי' אינו אלא ו"ל דדייק מדלא קתני כתובים היו ולא נתן ומדקתני ונמלך משמע שאפשר שמא אינו רוצה עתה לגרשה אבל אם אמר תנו לה נותנים ואין לחוש שמא מאחר נפל ופ"ת ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא לאלתר דוקא דסבירין ר' זירא ור' זירא גופיה מנלן דיחזיר לאשה אפילו לזמן מרובה וממה לקמן לו דבריתא קאמר לזמן מרובה יותר ממתני' ו"ל דמבריתא משמע דבזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה אפי' לזמן מרובה דלא

דרב הונא. במקום שהוא יושב ודן וממון שהכל רגילין אצלו לדון הוי ליה (ג) מקום שהשיירות מצויות שם. **דאשתכח בי דינא דרב הונא.** מקוייס בהגפק והשלים המכילו אומר ממנו נפל (לקמן ב.). הוחזקו מספיקא לן מהיכן דילמא מיאנו ולא ידעינן, או דילמא יש כח לאם אחר שאמו כאם שמעינן ליה מדלא קתני אלא שהוחזקו. **דאי לא תימא הכי.** דלא פסיל רבה אלא במקומות שהוחזקו (שם).

מוסף רש"י

לא אונן. אם מתה אינו נאמן בקדשים מטמת מתים (סנהדרין כח:). ולא מיטמא לה. אם כהן הוא, דשאלו כתיב (כתובות פט:) ללאו שאינו ניתק (שם נג:). וכן היא לא אוננת. אינה נאמנת בטומאת מתים בקדשים (סנהדרין כח:). ולא מיטמאה לו. אינה מיטמא ליטמא לו ופ"ש שמצוה להתעסק בשאר המתים (ל"ל בשבעה) מתי מצוה המתים בקברים, דכתיב לה יטמא מכם, דלמא זו אינה מכם, דלאו אחרו היא, אבל אם היא רוצה היא ליטמא אינה מוזהרת מלטמא לפילו כהנת, דכי אהכן כתיב ולא כהנת אהכן (כתובות נג. וכני"ז שם פט:) ללאו מילי דנקט לה אונגת, דלקטנה יש, נקט ולא מיטמאה, דבני למיתי מרמי בדידה ובדידיה, כך שמעתי, ולי נראה ולא מיטמאה כגון ברגל, שיכולים מוהכים על הטומאה מוכנכתא לה תגבו (יבמות כט:). מתה אינו יורשה. גלוייתי היא, ללא תקון יורשה הבעל עד שתכנס לחופה או שתמצא לבעולים (כתובות נג.) דגבי יורשה הבעל שאינו כתיב, לשאלו הקרוב אלו ממשפחתו ויכה אותה, מכאן שהבעל יורש את אשתו (שם פט:). מת הוא. כתיב, גובה כתובתה. מכה מלמדים ומופנים אם כתב לה (כתובות נג.) ובלבד לה מן המרוקע מיתומים (יבמות כט: וסנהדרין כח:). מתה אינו יורשה איצטריכא ליה. מכאן מתה אינו יורשה אלינטריך ליה למתני מת הוא גובה כתובתה, דלמשמעין דבלבד לה כתובה עסקינן, ופ"ג דליקניכו לאתמוני כולי האי מינו יורשה (כתובות פט:). דייתיקי. נוולת שכיב מרע, דא תסא למיקם ולהניח (גיטין כז:) ולשון דייתיקי לא תיקו זאת מיקום, דלבני שכיב מרע כתיבוהו וכמקורין דמי (לעיל יג.). מתנה. מתנת בריא, ושובריו. פרעון שטר (שם). לא יחזיר. לה לבעל ולא לאסא וכן אחרוה וכן כולם (גיטין כז:). הא אמר תנו נותנין. מדקתי טעמא דאמר תנו, משמעין מינה דאם אמר הבעל תנו לה שאני כתבניה לה נותנין, ולפ מיילי דאמר תנו זה (שם). לאלתר כשר אם לאו פסול. שמע מאחר נפל ואין זה שלו (שם). במקום שהשיירות מצויות. פסול, שמא מעוברים ושבים אחרים נפל (שם). ואפילו במקום שהשיירות מצויות כו'. לפי רבה קאמר לה לעיל דמקדר ואמר הם ר"ת הוא דמקדר ואמר דבה לפרוקי רבה במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו אי אינשים בשם זה בכותה העיר, אבל אם לא

הגהות הב"ח

(ו) גמ' וכי מימא אי דכתב: (ז) רש"י ד"ה וכן ולפ מטמאה לו וכו' לעיל מינה זקוקה. (ח) ד"ה מתה ועיין מה שפרש"י בפ"ק דיבמות דף כח ע"ב ובכתוב: (ט) ד"ה מת הוא ובתוס': (י) ד"ה כי ליתא וכו' הוי ליה למיתני:

רבינו חננאל

והדר ביה אביי מגופה דמתניתין ואסיקנא דאם איתא דפרעה איבעי ליה למיקרעיה לגיטה ולמכתב על גביה גיטה דגן דקרעינהוי לאו משום דפסול הוא אלא משום דלא תיהדר ותיגביה ביה זימנא אחריתי. ואי טעין לא הוינא ידע האי דינא ואף לא גירשתיה ג) שיודיעני לא אמר כלום אלא הוציאה גט גוהה בתוכתה. סוגיא דשמעתא אלמנה מן האירוסין אם כתב לה את לה מנה מאתים אבל תוספת לית לה אע"ג דכתב לה: **מתני'** מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים וכו' עד שאני אומר בתובין היו ונמלך עליהם שלא ליתנם דמדמותבינן מינה לאביי דאמר עדיו בחתומיו זכין לו ופריך הני מילי היכא דמטא שטרא בידיה דמקבל ש"מ דהא מתני' הלכתא היא וכל שטרא מתנה דלא מטא לידיה דמקבל לא זכה ביה וצריך לברורי דמטא לידיה אי לא נפיק מתותי ידיה. ודייתיקין מינה הא אמר תנו נותנין ואפי' לזמן מרובה. ורמינן עלה הא דתנן המביא גט ממדינת הים ואבד לו מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול ופריך רבא הכי מתני' אפי' במקום שהשיירות מצויות והוא שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת. כלומר דלא הוחזק באותה העיר אדם אחר ששמו כשם זה שגט זה כתוב כשמו הלכך אם הבעל מודה ואמר תנהו לאשה נותנין זה הגט לזו האשה ואפי' לזמן [מרובה]. ואוקים להא דתנן המביא גט מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון

ג) לעיל ל"ג ע"ב גרסינן בפ"ב שיודיעו לפי שאמר כלום וכו'.

קנה א מיי' פ"ג מהל' מכירה הלכה ג סמג לאוין רלה טור ש"ע י"ד סי' שנג סעיף ד ומי' שעד סעיף ד טוש"ע חס"ש סי' סעיף ה:

קנו ב מיי' פכ"ב מהל' מלוה הל' ג סמג עשין מה טוש"ע חס"ש שם וסי' יז:

קנז ג מיי' פ"י שם הל' יא ועיין שם סמג שם טוש"ע חס"ש סי' נה סעיף ו:

קנח ד [טוש"ע מ"מ סי' סה סעי' יד]:

קנט ה ו מיי' פ"ג מהלכות גירושין הל' ט ועיין במ"מ סמג עשין מח טוש"ע חס"ש סי' קלב סעיף ד: